

Hà Phạm Phú

Kiểm khách

Cách đây mấy năm, nhờ cái tai thính và cái miệng dẻo như kẹo, Kha dẫn mấy người ở Kinh đô về tìm mua đất xây biệt thự, được họ quý mến lộ cho thông tin quan trọng, vùng đất quê Kha sẽ là vùng đất vàng. Cái đất nhà Kha giữ lại rồi sẽ có giá.

Đó là lời tiên tri. Và lời tiên tri đã thành hiện thực. Gặp khách, Kha bán được mấy mẫu đất ông bà để lại với giá hời, ôm về một tải tiền, cất vào chiếc hòm khóa chuông ngày trước cha mẹ Kha dùng để đựng thóc, mà vẫn ngỡ đang mơ. Sướng quá, ngủ dậy từ anh cày ruộng kiêm cò đất, chớp cái mắt, Kha đã lên tiên.

Không còn ruộng đất, không có việc làm, lại sẵn tiền, nên ngày nào Kha cũng la cà vào tửu quán Hằng Nga luôn đầy nhóc khách giang hồ. Tửu quán được xây cách cái thời điểm câu chuyện này xảy ra khá lâu, to lừng lững như một tòa lâu đài của vị hoàng tử hay công chúa nào đó thời xưa thời xưa.

Kha phong thanh, nghĩa là nghe dân gian nói, chủ quán là công tử con quan đầu triều. Mỗi lần đánh trâu đi qua cái tửu quán này, Kha lại nhổ nước bọt, chửi tục. Mẹ nó, Kha nghĩ, bố mày mà có tiền thì bố sẽ cho chúng mày biết tay.

Cảm giác của Kha ngày đầu bước chân vào tửu quán là sợ. Sảnh rộng thênh thang với những cái cột to hơn cột đình làng vừa mới bị phá. Mấy tay gác cổng mặc áo quần kẻ nẹp, đội mũ gắn sao, ngũ vai đeo tua nom như phường chèo, muốn cười mà không dám cười. Hai ba cô áo đỏ thấy Kha nhớn cười

như ghé, riu rít chào đón. Một cô cầm tay Kha lôi đi, ỏn ẻn: Xin mời quý khách. Thế là Kha hết run.

Nghề đòi, học chữ mới khó, học ăn chơi thì quá dễ dàng. Chỉ vài buổi đầu, Kha đã có không ít bạn nhậu. Kha học được cách hào phóng, luôn miệng nói, bữa nay để anh bao. Một đại ca có mái tóc dài, đôi mắt mờ màng, được đám đệ tử kêu là Triết gia của Cái bang nói, cái gì làm dễ dàng thì nghĩa là có năng khiếu về cái đó. Hóa ra Kha có năng khiếu về ăn chơi.

Kiến thức về giang hồ của Kha như tờ giấy trắng mỗi ngày viết một dòng, ngày càng dày thêm. Chẳng hạn “Cái bang” là hội đoàn của đám ăn xin, “Cầu bang” là hội đoàn của bọn ăn cắp chó, “Địa bang” là hội đoàn của bọn đầu cơ đất đai... Đây là những bang nổi mà ai cũng biết. Còn có những bang chìm, những bang ở trong bang. Chẳng hạn như “Đạo Ròng bang”.

Đạo Ròng bang có tổ chức chặt chẽ, cài người hoặc có người ở khắp nơi, ở trong triều đình, ở trong các phủ huyện, ở khắp hương thôn, trà trộn vào các bang khác. Mục tiêu hoạt động của Đạo Ròng bang là đưa người của bang mình vào nắm giữ các vị trí trong hệ thống từ thấp đến cao, tiến tới điều hành toàn bộ hệ thống...

Kha nảy ra ý định xin nhập bang Đạo Ròng. Kha khai có năng khiếu dò la tin tức, có kinh nghiệm đúc rút qua mấy năm làm cò đất, nhờ vậy được các trưởng lão của Đạo Ròng bang để mắt.

Sau nhiều lần thử thách, Kha chứng tỏ có lòng trung thành nên được quyết định kết nạp vào bang. Kha hết sức tự hào, từ đây được đứng trong hàng ngũ một bang hội thế lực trùm khắp thiên hạ, thậm chí đến một con muỗi nếu được kết nạp vào bang cũng có thể đốt chết người.

Từ ngày gia nhập Đạo Ròng bang, Kha không được diện kiến bang chủ lần nào, nhưng bất cứ việc gì Kha làm cũng là do bang chủ giao phó. Bang chủ hình như ở đâu trên cao, luôn luôn sáng suốt, thần thông quảng đại.

Bang chủ giao cho Kha nhiệm vụ thu thập tình báo. Hàng ngày Kha phải lân la làm quen, lê la nghe ngóng rồi bẩm báo lại với bang chủ (qua nhóm người thay mặt bang chủ) những luồng dư luận khác nhau, những ngôn luận chống đối, chỉ điểm những kẻ bất mãn nói xấu, phỉ báng bang chủ.

Hôm ấy, theo lệ thường Kha đến tầu quán Hằng Nga, kiếm một chỗ ngồi tốt

chờ mấy đàn em. Từ ngày vùng quê Kha trở thành một vùng đất Kinh đô, tình hình bỗng trở nên phức tạp, tửu quán Hằng Nga không chỉ trở thành nơi tụ họp của khách giang hồ, mà cả của bọn buôn lậu, của đám hội kín. Lúc ấy tửu quán chưa đông. Kha đưa mắt nhìn quanh xem có gì lạ.

Thoạt tiên Kha thấy có một đôi trai gái, trai nom có vẻ như một tú tài, gái vẻ đoan trang, dịu dàng. Hai người ngồi uống trà sớm, thân mật như một cặp tình nhân. Kha lăm bằm, con bé kia ngon như trái đào, nếu vào tay phó bang chủ thì... Mới nghĩ thế đã ứa nước miếng. Gã tú tài chẳng khiến Kha bận tâm.

Bọn trí thức vốn hèn, nhát đòn nhưng lại tham ăn, bám gót kẻ mạnh để hưởng chút cơm thừa, canh cặn. Khổng Tử, vị tiên sư của bọn chúng suốt đời uôn ba tác luận thuyết khách cũng chỉ để kiếm một chức quan, kiếm chút ít bổng lộc, hiển nhiên là một ví dụ điển hình.

Gã nhìn về phía cửa sổ hướng ra hồ Bạch - liên - trì, thấy một vị kiếm khách dung mạo hơn người. Nom vị này cỡ ngoài bốn mươi, tóc búi tó, để lộ đôi tai to khác thường, sau lưng đeo một thanh kiếm cũng khác thường. Bao kiếm được ghép bằng những mảnh tre, bên ngoài bọc dây mây màu nâu bóng. Chuôi kiếm làm bằng sừng dê, trên khắc mấy chữ Yên Trú Cẩm Thái, nét khắc thoát nhìn thì rắn rỏi, nhìn lâu thấy mềm mại, như thể rồng uốn, nhìn lâu nữa thì biến động như một áng mây.

Ngày nhỏ Kha hay đọc truyện kiếm hiệp, vì thế luôn nể các kiếm khách võ nghệ cao cường, thường hành hiệp một mình. Nhưng Kha không sợ, một mình thì làm sao làm nên nghiệp lớn. Trong buổi động loạn, kiếm khách xuất hiện có tác dụng răn đe, nhưng cũng chỉ nhất thời. Kha nghĩ bụng, phải chú tâm theo dõi vị này, có thể đây là đầu mối lần ra bè lũ chống phá bang Đạo Rồng.

Mấy chữ Yên Trú Cẩm Thái khắc trên chuôi kiếm gợi cho Kha nhớ đến câu chuyện lâu nay vẫn đồn đại trong dân chúng. Chuyện rằng khi Tiên đế lập nghiệp, được anh tài bốn phương tụ hội giúp rập, văn võ bá quan tài năng nhiều như sao trên trời, đánh đâu thắng đấy, nếu không thắng trận đầu thì thắng trận sau, đánh thắng trận cuối, giành được cả sơn hà. Tiên đế lên ngôi, luận công ban thưởng.

Do xuất thân ít học, sau này chủ yếu học mót, lại thích nghe lời khen nịnh, thành thử Tiên đế luận công ban thưởng không công bằng. Kẻ xu nịnh bắt tài

thì ngồi ghế cao, kẻ tài năng, công lớn thì buộc ngồi ghế thấp. Viên đại tướng lập công đầu của Tiên đế tên Hi, võ nghệ cao cường, trí lự hơn người, trên tường thiên văn, dưới thông địa lí thì đưa đi trấn thủ biên giới, bảo đấy là Tiên đế tin cậy.

Khi tiên đế băng hà, thấy trảo đình suy vi, kẻ gian lộng hành, người hiền tài bị buộc tội phản loạn, chém đầu bêu ngoài cửa ngõ môn, Tướng Hi bèn xin từ quan, lui về quê ở ẩn, luyện võ làm vui.

Gần đây, xã tắc trong cơn rối ren, có nguy cơ rơi vào tay kẻ khác, nghe nói tướng Hi đã viết một bản tấu đội đầu dâng lên Hoàng thượng, lời lẽ cương trực, thẳng thắn, vạch mặt bọn gian thần trên thì lừa vua, dưới thì hiếp dân, thì nhau ăn cướp của dân, sống phè phỡn trên nhưng lựa bằng tiền dân đóng thuế, để cứu lương dân xin vua cho chém đầu hết.

Vua giận lắm, nhưng nghĩ Hi là bậc khai quốc công thần, nên chỉ lột mũ áo, đuổi đi xa, cấm không được lai vãng hoàng thành. Từ đó người ta không biết tướng Hi phiêu bạt nơi góc biển chân trời nào.

Hoàng thượng ngày càng ham tử sắc, bỏ bê việc triều chính cho bọn chuyên quyền, tình hình càng thêm tồi tệ, lòng dân không yên, về chửi quan tham, về chê vua hèn lưu truyền từ chợ quê ra chợ tỉnh.

Quan phủ, quan huyện cấm dân chúng tụ họp, mấy tay hát xẩm bị bắt bỏ ngục. Cướp bóc nổi lên khắp nơi. Người ta truyền nhau câu chuyện có một kiếm khách hành hiệp giang hồ, giúp dân trừ bạo.

Mỗi lần cảnh cáo một viên quan tham, hay diệt một tên cường bạo, kiếm khách đều để lại một câu gồm bốn chữ Yên Trúc Cảm Thái. Mấy vị tú tài tụ tập nhau bên sông, uống rượu, ngâm thơ, bảo bốn chữ ấy là bốn chữ đầu trong bài thơ Kết Miệt Tử của Lý Bạch:

Yên Nam tráng sĩ Ngô môn hào
Trúc trung trí duyên ngư ẩn đao
Cảm quân ân trọng hứa quân mệnh
Thái Sơn nhất trịch khinh hồng mao.

Dân gian còn đồn thổi, hiệp khách ấy nếu không phải tướng Hi thì còn ai vào đấy?

Lai vắng tửu quán Hằng Nga này có không ít cao thủ võ lâm, nhưng Kha chưa thấy ai phi phàm như vị kiếm khách đang ngồi ở chiếc bàn, nhìn xuống hồ Bạch-liên-trì kia. Vị kiếm khách ấy là ai? Nếu đúng tướng Hi xuất hiện ở tửu quán Hằng Nga thì hôm nay chắc sẽ có đánh nhau to? Máu sẽ chảy thành sông. Kha thấy lo lắng, lo lắng một cách mơ hồ, bụng cầu trời người của Đạo Rồng bang đừng có đến đây.

Kha thấy hồi hộp. Gã nhìn tiếp thì thấy ở góc phòng một ông già khoác bộ cánh nông dân ngồi uống rượu bằng bát. Ông già râu tóc bạc phơ, mặc dù khoác bộ cánh nâu sồng nhưng vẻ khác người của bậc tiên phong đạo cốt vẫn toát ra trong dáng điệu và trên khuôn mặt. Tửu quán Hằng Nga là nơi chứa chấp khách giang hồ, vì thế sự xuất hiện của ông già không gây cho Kha nổi nghi ngờ nào.

Khách mỗi lúc một đông. Những cô gái má phấn môi son, tô mắt xanh lét chạy đi chạy lại như thoi. Không khí náo nhiệt như chợ phiên, ù ù ào ào như tổ ong. Bất chợt cả tửu quán lặng đi. Kha vội quay nhìn ra cửa.

Có một đám thực khách mới đang tới. Đám này ăn mặc sang trọng như những quan chức triều đình, ngôn ngữ như những người buôn, vũ khí dắt quanh người như khách giang hồ. Một người trong đám thực khách vừa đến đá tung một chiếc ghế, hét to: Dọn bàn!

Đám hầu bàn dạ ran, xúm quanh những vị khách kì lạ. Một tên hầu bàn chặm chân, bất ngờ ăn một cú đá ngã lăn xuống tận nhà dưới. Những món nhắm Kha lần đầu được nghe như gan rỗng, trứng sư tử, bao tử khủng long... được khuân lên. Rượu vào lời ra. Qua nghe ngóng phân tích, Kha đoán chắc đám thực khách nọ là những quan chức cao cấp của Đạo Rồng bang.

Nỗi lo lắng mơ hồ của Kha dần biến thành cụ thể.

Một người trong đám thực khách mới tới nói, rượu ngon phải có gái đẹp. Các huynh đệ, gọi con đi bàn bên qua đây uống rượu.

Kha nhìn người vừa nói, đoán vai vế trong bang hội ít nhất cũng vào hàng Trưởng lão. Y muốn chạy qua bẩm báo, trong tửu quán hôm nay có một nhân vật đáng nghi, nhưng vì chức phận thấp kém, lại cũng vì công vụ ràng buộc, nên đành ngồi im. Thật bất ngờ, vị Trưởng lão theo như phán đoán của Kha, đưa tay ngoắt vẫy gã. Tao biết mày là gián điệp của bang, vị Trưởng lão nói, nhưng ngón nghề còn non lắm. Mày đừng sợ. Hoàng thượng đã bị

chúng ta không chế rồi, Đạo Ròng bang của chúng ta là duy nhất, là độc nhất, là vĩ đại nhất. Kha bắt giặc hô to, Đạo Ròng bang vạn tuế, vạn vạn tuế.

Trưởng lão Đạo Ròng bang đưa tay gạt Kha sang một bên, cầm bình rượu bước về phía bàn có cặp tình nhân đang ngồi. Giọng nhừa nhựa, Trưởng lão đưa tay vuốt má người đẹp, bảo nàng hãy sang uống với ta, một đêm tựa mạn thuyền rồng, còn hơn cả tháng nằm trong thuyền chài.

Thiếu nữ nghiêng đầu tránh bàn tay đeo dây kim cương, nói xin lỗi quan phụ mẫu, tôi đang có bạn. Trưởng lão Đạo Ròng bang, cười ha hả, bạn nàng là một gã tú tài?Ồ nếu nàng muốn ta sẽ tổng tiền gã...

Chàng tú tài nghĩ mình thư sinh, sức trời gà không chặt, dây với đám quan phụ mẫu thì rách việc lắm, khéo mất cả thanh danh, bèn nói với cô gái, quan phụ mẫu đã yêu quý nàng thì uống với quan li rượu có thể xem là điều vinh hạnh. Cô gái tức giận nói, sao chàng lại có thể hèn như vậy? Chúng ta nên về thôi.

Trưởng lão - quan phụ mẫu nổi giận hét, các huynh đệ, con bé này làm điếm, bắt nó về phủ để ta tra xét, tổng tiền thằng tú tài này xuống với Diêm vương.

Bất chợt có tiếng ngâm thơ từ phía cửa sổ nhìn xuống hồ Bạch- liên- trì.
Ngâm rằng:

Yên Nam tráng sĩ Ngô môn hào
Trúc trung trí duyên ngư ẩn đao...

Trưởng lão Đạo Ròng bang giật thót mình, tắc họng không nói được tiếp. Một tên trong bọn vội đứng lên vái một vái về phía cửa sổ, nói xin kiếm khách cho biết cao danh quý tính.

Kiểm khách làm như không nghe thấy, tiếp tục ngâm:
Cảm quan ân trọng hứa quân mệnh
Thái sơn nhất trịch khinh hồng mao.

Trưởng lão Đạo Ròng bang tiến về phía bàn có vị kiếm khách đang ngồi ngâm thơ, nói: Hóa ra tiền bối là Hi tướng công, thật thất lễ.

Nói rồi vẫy cả đám bỏ đi.

Kha lúng túng mất mấy giây, chạy theo Trương lão đầu có được, bèn trở lại chỗ ngồi. Hóa ra người của Đạo Rồng bang cũng biết sợ.

Kiểm khách rời bàn tiến về phía tú tài và cô gái.

Kiểm khách hỏi cô gái, vừa rồi nàng sợ lắm phải không? Cô gái rần rỏi đáp, thiếp không sợ. Thiếp sẽ chết nếu sự thanh bạch của thiếp bị xúc phạm. Kiểm khách than, xấu hổ thay khi đường đường một trang nam nhi mà hèn đến như vậy. Chàng thư sinh biết vị kiểm khách điều mình, cúi mặt tạ ơn như những lời đó là dành riêng cho ai đó.

Nhà người lấy tư cách gì mà dạy dỗ người ta vậy? Ông già mặc đồ nâu sồng đặt bát rượu đang uống dở xuống bàn, chen vào câu chuyện của kiểm khách với đôi trai gái.

Kiểm khách giật mình, vội bước tới bên ông già, cúi chào: Thưa tiền bối, xin hỏi...

Ông già khẽ vung tay như một cử chỉ để nói với kiểm khách, miễn lễ cho nhà ngươi. Nhưng kiểm khách cứ cúi như vậy không ngẩng lên được, hóa ra đã bị trúng cách không điểm huyết. Vị kiểm khách khiến cho đám Đạo Rồng bang mất vía hoá ra không biết võ công.

Ông già khẽ cử động ngón tay như múa. Kiểm khách được giải huyết, cử động trở lại như thường. Ông già nhìn vị kiểm khách hết sức ngạc nhiên, hỏi sao nhà ngươi dám mạo danh người khác? Kiểm khách đáp, để răn đe kẻ ác. Lại hỏi, nhưng nhà ngươi không biết võ nghệ, không sợ mất mạng sao? Đáp, những kẻ ác, lòng dạ đen tối, luôn sợ ánh sáng.

Kiểm khách đối đáp đàng hoàng, không chút e ngại, bối rối.

Ông già bảo, nhà ngươi cho ta xem thanh kiếm. Kiểm khách trao cho ông già bao kiếm. Ông già rút kiếm, chỉ thấy có chuôi mà không có lưỡi. Kiểm khách nói, lưỡi kiếm ở trong tâm.

Ha! Ha! Ha! Ông già cất tiếng cười rõ to. Tiếng cười làm rung rinh tòa tử lâu.

Gã gián điệp - cò đất ngớ người không hiểu gì hết.

Tháng 7/2008

Nguồn: Tiền Phong Online

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 27/12/2008 12:50:45 SA